

fremme deres Ansættelse saavidt muligt i Telegrafvæsenets Tjeneste. Jeg tror, at det ærede Medlem vil indse, at hans Forslag ikke er principmæssigt. Der er ingen Grund til at give dem mindre Løn, naar de begynde, medens der derimod nok kan være Grund til at give dem en mindre Endeløn, fordi de i Reglen ikke kunne præstere det samme Arbejde som Mændene. Hvis man vilde gaa ind paa et saadant Forslag, som jeg har tilladt mig at antyde, vilde det ærede Medlem maaste ogsaa se, at deres Etstilling kunde blive saa uilsfredsstillende, som de Bedkommende kunde pisse sig, ved den Oprykning, de efterhaanden vilde naae til. Dernæst vil en saadan Ordning af Forholdet ogsaa indeholde en virkelig Opfordring for Telegrafvæsenet til at ansætte Kvinder, forsaavidt man kan bruge dem; thi man vilde derved opnaa, at der uden Udgift for Statskassen vilde kunne blive en noget hurtigere Oprykning for Mændene i de to øverste Klasser, og det er netop paa det Punkt, at Mændene meget haardt kunne trænge til at rykke op. Thi om de end kunne være temmelig unge, naar de træde ind i Telegrafvæsenets Tjeneste, vilde de i Reglen være i en temmelig fremrykket Alder, naar de naae op paa disse øverste Trin. Der vil i saa Fald være al Opfordring til at ansætte Kvinder, thi, naar Kvinderne ikke kunne naae op i de to øverste Klasser, vilde Mændene da lettere kunne naae op til disse, end naar der i de underordnede Klasser alene er Mænd. Uden at Statskassen altsaa vilde tabe Noget derved, idet Lønningerne vilde blive de samme, vilde der baade vindes dette for Mændene, og tillige vandtes der for Kvinderne det, at der saa blev al mulig Opfordring til at ansætte dem, forsaavidt de kunne bruges, og de vilde kunne naae en Løn, der maatte siges at være en passende Betaling for deres Arbejde. Et saadant Forslag har jeg, som sagt, antydnet, men det ærede Flertal vilde aldeles ikke gaa ind derpaa. Det Gæste, der interesserede det, var den Opbælgelse, at man i Sverrig lønede Kvinderne meget lavt, og skjøndt man der ved Siden deraf lønede Mændene meget højere, vilde man naturligvis ikke tage det fra Sverrig at lønne Mændene højere, men derimod vilde man tage det fra Sverrig, som interesserede, nemlig, at lønne Kvinderne lavere. Jeg opfordrer derfor det ærede Medlem til at tage sit Ændringsforslag tilbage, og beder ham være overbevist om, at der er Andre i Udvalget, som interesserede sig ikke saa lidt for, at Kvinderne kunne faae en passende Ansættelse i Telegrafvæsenets Tjeneste, end de ærede Herrer, som have stillet det Forslag, til hvilket han har stillet sit Ændringsforslag.

Høgsbro: Jeg maa sige, at jeg forstod lige saa lidt det ærede Medlem, da han nu talte, som jeg forstod ham, da han udtalte sig i Udvalget; og skal heller ikke komme ind paa, hvad

der synes at være blevet Skik ved Lønningslovenes Behandling, at Alt, hvad der er sagt i Udvalget, skal ogsaa kunne drages frem her, ovenikøbet med Tillæg af, hvad der „naturligvis“ har været Bevæggrunden for dem, som have en modsat Anskuelse. Man plejer ellers ikke at anfæ Eligt for sømmeligt ved offentlige Forhandlinger og saa meget mindre, naar det angaar Forhandlinger, der have været førte i et Udvalg. Jeg maa dog nedlægge en bestemt Indsigelse imod, at hans Betragtning af, hvad der har været mine Bevæggrunde, er rigtig. Den er fuldstændig urigtig. Det ærede Medlem vil have, at vi skulle blive staaende ved at lade Kvinder kunne rykke op i de 3 Klasser, men derimod ikke i de øverste 2 Klasser, men vi lade slet ikke Kvinderne rykke op i højere Klasser, vi lade dem blive i 1ste Klasse og give dem Lønningstillæg, hvorved de akkurat komme til at staa paa det Trin, som det ærede Medlem mener, at de skulle have i 3die Klasse, nemlig 1,200 Kr., hvis nemlig Flertallets Forslag bliver vedtaget. — Jeg havde haabet, at det, efter at Ministeren havde udtalt sig saa fordelagtigt om vort Forslag, som han har, vilde have havt større Indflydelse paa det ærede Medlem; men jeg haaber dog, at det vil faae større Indflydelse paa flere af hans Meningsfæller. Det er ganske vist beklageligt, at dette Forslag ikke har ligget for, da vi, forjaanede med Ministeren i Udvalget, saaledes at vi ikke dengang hørte hans Mening derom; først de Oplysninger, vi dengang fik af Ministeren om Forholdene i Sverrig, bragte endel af os til at ønske, at ogsaa dette Spørgsmaal kunde blive draget frem til Behandling i Ealen. Havde vi hørt Ministerens Udtalelser i Udvalget, vilde jeg tro, at de, der sluttede sig om Forslaget, vare bleve flere i Antal, end de nu ere. Jeg vil derfor ønske, at de ville have den Indvirkning paa Thinget, at det, uagtet det er et Mindretal, der har stillet Forslaget, dog slutter sig til det, skjøndt desværre saa Mange er fraværende under denne Forhandling. Det er allerede oplyst, at i Sverrig er Forholdet saaledes, at medens der er ansat 177 Telegrafister af Mandkjøn, er der ansat 126 Telegrafister af Kvindkjøn, hvilket tilstrækkelig vidner om, at det kun er en Fordom, naar man mener, at Kvinder ikke skulde kunne udføre den Slags Gjerning. Kvinder kunne udføre den til fuld Tilfredshed, ellers var der aabenbart ikke ansat saamange. Noget lignende er Tilfældet i Norge, der var efter Opgivelser, som jeg har set, i 1879 ansat ikke mindre end 89 Kvinder ved Telegrafvæsenet, deriblandt et stort Antal som Bestyrere af selvstændige Stationer i mindre Steder. Det lader sig altsaa fuldt vel gjøre at anvende dem til den Tjeneste, og jeg ser ikke, at der skulde være nogen Grund, hvorfor man ikke skulde ønske det; tværtimod. Alle de Udtalelser, der ere faldne, gaa jo ogsaa i den Retning, at det var meget